

KongFirmandsbanden var blevet til, og alle fire havde øvet og øvet hjemme hos Øltønden i Bulderby hele natten.

Øltøndens naboer havde undret sig over, at renovationsfolkene havde larmet og tømt skraldespandene hele natten, indtil de havde fundet ud af, at det ”bare” var KongFirmandsbanden, der øvede sig...

Og så kan det ellers være, at det kom fut i fejemoget i Bulderby. Alle naboerne kimedede den stakkels vise vært ned for at klage, men den vise vært kunne næsten ikke høre, hvad der blev sagt og klaget over, for KongFirmandsbanden øvede sig stadig.

Den kloge og vise vært, der tidligere havde arbejdet på det forgangne ”viseværtshus”, måtte gå den lange trappeopgang for at dæmpe gemytterne, så han kunne høre, hvad naboerne klagede over, og da larmen stoppede, fik han alle klagerne lige ind i ørene, så det næsten havde været bedre, hvis banden havde fortsat. Den vise vært fik så meget skæld ud, at han de næste 2-3 uger måtte vaske håret med skælshampoo for at blive normal igen, selvom han havde været skaldet og uden hår de seneste mange år.

”Det er en saga ’blåt’, at Erik den RØDE ikke sejlede sin egen sø”, tænkte den vise vært til sig selv og følte sig hårdhudet nok til at tage skeen i sin egen mund. Han var dog en venlig mand, så han vejede altid sine ord, så den kom vægt bag. ”I spiller nok?”, sagde den vise vært til Øltønden, der blot nikkede med den store stortromme som svar. ”Det tænkte jeg nok”, sagde den vise vært, ”og det må I kunne optræde med, for hér kan I ikke blive. I forstyrrer alle roklubbens medlemmer, så hvorfor går I ikke ud og musicerer?”

”Gårdmusikanter...?”, tænkte Hvirvelvind, ”Ja, hvorfor ikke”, og så gik KongFirmandsbanden ud i kvarteret for at finde nogle stedet at spille.

De fandt hurtigt den første baggård og begyndte at spille, men der kom ingen reaktion eller klapsalver eller publikum. Da de holdt en lille pause, var det som om, at der stadig blev spillet. Det viste sig, at baggården tilhørte et metaltrykkeri, der havde fuld gang i produktionen og vinduerne åbne... (og de havde eller syntes, at det lød så godt så godt).

De stavrede videre til endnu en baggård og begyndte at. ”Hør”, sagde Bækkenbruddet, ”de synger med!”. De var uheldigvis kommet til en baggård ved siden af et svineslagteri, og slagtermestrene kom hurtigt ud og smed dem væk. ”Væk med jer! De har lidt nok!”, blev der råbt. ”SVINEPELSE”, råbte Mandolinfeberen tilbage, mens de forsvandt.

Endelig fandt de en baggård, hvor der var altaner og vinduer åbne til både gaden og gården.

Så begyndte de at spille, og alle beboerne kom måbende ud på altanerne eller stod i vinduerne uden af falde hverken ud eller ned.

”Kan I ikke spille temaet fra Silent Movie?”, blev der råbt, men den havde ingen af dem hørt.

”Hvad så med at spille den dér med Peter Belli, ’Hvad end der sker..’”, blev der råbt, og Øltønden råbte tilbage, ”vi kende den ikke, men syng bage videre. Så kan det være at vi kan lære den”, og alle tilhørerne sang i kor:

HVAD END DER SKER – BLIV VÆK FRA VORT KVARTER!!!

KongFirmandsbanden forstod hentydningen og gik slagne og røde i hovederne ud fra baggården.

”Hvad mangler vi?”, spurgte de fire umusikalske musikanter hinanden. ”’Karisma’ er jo en japansk bil, der lyder som en lydløs symaskine, så den kan vi ikke bruge”. De gik alle i tænkeboks.

Og hvad sidenhen skete, henhører til et tiende afsnit.